

Huyền Nguyên

Thủy Hương

Chiều Đà Lạt. Nguyên, phóng viên một toà báo không nổi cũng chẳng chìm (anh không thích hay chính anh không có năng lực anh cũng không biết), vừa cưỡi chiếc Cub 81, leo những con dốc dài, vừa lẩm bẩm: “Một chiều không ra gì.” Cả ngày trời, anh đã đi gần hết thành phố nhỏ này vẫn không gặp được người anh muốn gặp. Không đứng bật cười, anh lại tự nhủ: “Sao phải bức nhỉ? Mình còn nguyên cả buổi chiều Đà Lạt kia mà!”

Nguyên buông mắt nhìn, một trời chiều hồng hồng ngập tràn quanh anh. Buổi chiều phơn phớt nắng vàng, quện u uẩn cùng sương mù lẳng đặng trên những cành thông già bên đường Hùng Vương. Màu vàng làm anh bỗng thấy rùng mình. Trời hơi lạnh. Anh chợt nghĩ : “Lại sắp đến mùa Noel !” Nguyên không thích những mùa Noel, vì nhiều lý do. Anh như đã có nhiều kỉ niệm về những ngày Lễ Thánh đã qua.

Nguyên không bao giờ nhắc tới những chuyện đã qua. Anh không thuộc dạng người sống hoài với quá vãng. Đôi khi, anh cười bạn bè mình vì họ hay nhắc đến hai chữ “ ngày xưa...”. Anh sống dường như hơi nhột nhột với xung quanh. Nhưng...

Nhưng, hôm nay anh bỗng thấy mình làm cái điều mà mình không thích, ấy là nghĩ lại những chuyện cũ. Chẳng biết vì lý do gì nữa, anh đành nghĩ rằng chắc bởi buổi chiều Đà Lạt, hơi vắng người, và cái màu vàng của nắng nhắc anh về một người con gái đã xa...

* * *

Thủy Hương và Nguyên biết nhau khá lâu trước khi anh nói chuyện với cô gái lần đầu. Hương biết Nguyên vì anh học tốt mọi môn và giữ chân guitar trong ban nhạc của trường. Anh biết Hương vì đó là người mà mấy thằng bạn trai anh hay nhắc tới với nhiều lời tán dương. Mỗi lúc như vậy anh chỉ cười. Tính anh không hay bốc đồng khi nhận xét người khác trong những câu chuyện phiếm.

Câu đầu tiên Thủy Hương nói với anh là vào nửa khuya đêm cắm trại toàn trường cách ngày thi tốt nghiệp không bao xa:

- Nguyên đàn đi, Hương hát.

Anh và Hương ở chung trại vì những người có thành tích trong trường được ở một trại riêng do trường đài thọ kinh phí. Anh nghĩ : "Sao cô nàng biết mình đàn được nhỉ?" Lắc đầu, cười cười nhưng rồi Nguyên cũng đàn. Anh đàn "Dư âm" của Nguyễn Văn Tý, với ý định trêu cô một phen vì nghĩ mấy ai còn thích hát những bài như anh thích nữa. Câu thứ hai Thủy Hương bật ra còn làm Nguyên bất ngờ hơn:

- Nguyên thật hợp "gu" với Hương!

Như biết mình nói hớ, cô cười, đầu hơi cúi, có vẻ ngượng. Nụ cười làm Nguyên đánh đàn trong một cảm xúc lâng lâng kì lạ. Anh nhớ hoài cái cảm giác nhẹ nhàng, hơi run run, len lỏi âm thầm vào người

ấy. Và giọng hát cô gái thật nhẹ, thật trong, vang lên như dải lụa mềm vương vít trong tiếng guitar giữa đêm huyền diệu, mượt mà như nhung... “Đêm qua mơ dáng ai đang ôm đàn dịu muôn tiếng tơ...muốn nói cùng ai đôi lời trù mẫn...Hẹn nhau từ muôn kiếp trước, nhớ ai mấy thuở bạc đầu. Ai đã âu sầu vì đường tơ vương vấn...” Sau này, khi đi bên anh, Hương thường nhắc đến ngày ấy, với nụ cười trong veo như pha lê, và bảo :

- Tụi mình chỉ làm một nửa lời của bài hát thôi, “hẹn nhau từ muôn kiếp trước”, không “nhớ nhau mấy thuở bạc đầu” đâu, Nguyên nhỉ ?...

Hương thích màu vàng, cô cho đó là màu nguyên thủy, màu mặt trời, màu tươi tắn nhất với cô. Dường như Nguyên cũng thích lây ý thích ấy. Và từ khi xa nhau, anh không mấy khi để mắt đến màu vàng. Con người ta thật lạ! Nguyên cũng thấy mình lạ...

* * *

Nguyên đứng lại rất lâu trên đầu con dốc, mắt chẳng để vào đâu. Gió mơn man se sẽ trên tóc, lùa vào khuôn ngực anh để ngỏ, như ru giấc con tim anh. Bỗng thấy ngần ngại trong ý nghĩ ấy, anh bật lửa hút thuốc. Anh nghiện thuốc lá, dù biết tác hại của nó. Những đêm ngồi vẽ trong phòng, anh có thói quen thể hiện lúc lừng đêm những gì anh chợt nghĩ đến với một cảm xúc mụ mị, hơi mất thăng bằng trên lụa với những vòng xám mờ mờ không hình thù bay bay từ hai ngón tay mình. Những vòng xám vô định dạng ấy hồn nhiên trở thành một người bạn, mỗi khi anh cảm thấy mình muốn nói gì đó với chính mình, anh cảm giác vậy...Đôi bạn trong những đêm như vậy, anh lại

mơ thấy mình chết lịm khuất lấp bên một bãi tha ma hoang vắng, để rồi tỉnh giấc anh luôn tự bảo mình, ấy chỉ là những giấc mơ hãi hùng. Anh nhớ ngày xưa...

Có những buổi chiều tàn, anh lặng ngồi trước hiên nhà, nhìn nắng vơi dần trên giàn hoa tigôn đang độ đơm hoa, những cánh hoa be bé, màu tím nhạt pha lẫn sắc xanh của lá, làm anh nghĩ đến sự nảy nở và lụi tàn. Anh như thấy màu xanh của lá, tím của hoa và màu ươm ươm hoàng yến của nắng chiều đang cố toả những vầng ánh sáng cuối ngày nhoà phai bỗng hoà trộn, thành một màu quái dị trong mắt anh. Anh ngỡ mình hoa mắt, nhưng không! Anh không giải thích nổi cảm giác ấy thật sự có ý nghĩa như thế nào. Người ta nói mỗi một cảm giác vào những thời điểm nhất định có một ý nghĩa nào đó. Anh không biết. Và anh thường ngồi rất lâu giữa không gian gần gũi, quen thuộc ấy, nghĩ về những chuyện xa xôi, có những chuyện anh nghĩ rằng mình đã quên, thế mà anh vẫn nhớ. Đối với anh, kỉ niệm như chùm bong bóng màu rực rỡ giữa không trung, thật đẹp và cũng thật khó nắm bắt. Anh nhớ lại những ngày thơ dại, anh đi phất phưởng giữa cái nắng quắt quay của miền Trung, lòng bắt những chú ve sầu đang râm ran vũ khúc giao hưởng mùa hè. Anh nhớ lũ bạn vẫn thường tắm cùng anh trên bến sông, nhớ cả những kiểu nhào lộn, cưỡi đùa của từng đứa. Rồi những đêm giao thừa lép bép tiếng củi khô bén lửa dưới nồi bánh tét luộc dờ dang, hân hoan những bông hoa lửa nhỏ bé xoè tung như pháo hoa, hoà cùng âm ừng ục của nước đang sôi...Có những điều anh không bao giờ nhớ lại lần thứ hai với một cảm xúc tương tự. Cũng có những điều, bao giờ

anh cũng tìm được một đường mòn suy nghĩ đượm hương nguyên sơ...

* * *

Dòng suy tưởng đưa anh về với công việc của mình, anh chợt nhìn xuống dưới cuối dốc. Cô bé chừng 17, 18; mặc chiếc áo dài trắng, khoác ngoài một áo gilê bằng len màu xanh, hai tay ôm vòng trước ngực chiếc cặp nhỏ như muốn níu giữ điều chi, nửa như co ro, làm anh chợt thấy nghèn nghẹn trước ngực. Khuôn mặt trái xoan với những nét đều đặn trời ban, vừa u buồn xa lạ, vừa thanh thoát dịu dàng, tựa một cô tiên bé nhỏ hiện lên trong những giấc Kê Lương. Đôi mắt cô ươn ướt, long lanh như tơ trời vương vấn, khô nguyên nét dối hờn học trò. Cô bé dường như là một bản sao của Thuỷ Hương 8 năm về trước. Mím cười, đuôi mắt nheo nheo, anh thông thả lấy thuốc, bật lửa và nhả khói nhẩn nha nhìn xuống. Cô bé đến gần, anh nhìn rõ hơn, và thấy cô không thật giống Thuỷ Hương như anh tưởng vậy. Cô bé lướt qua anh....Cô bé đang dờ xa anh với những bước chân có phần vội vã, như biết có người đang dõi mắt.... Anh nhìn theo cô gái nhỏ đến lúc cô qua phía đầu dốc bên kia... Anh nhắm mắt, đầu óc trống rỗng, thở hắt một hơi, búng khế tàn thuốc, rồi quay ngoắt người lại. Đã 6 giờ thiếu. Chiều thật rồi, anh trầm nghĩ. Anh lên xe, và chạy theo hướng cô gái nhỏ vừa qua khỏi. Sau lưng anh là phía ngày nắng tắt...Và hình như không gian buổi chiều vọng lại tiếng anh cười to hoà trong giai âm trong trẻo của một thiếu nữ nào từ phía cuối dốc...

Đánh máy: HuyenNguyen
Nguồn: Huyền Nguyên
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 19 tháng 12 năm 2005